

ผลตอบแทนจากการลงทุนในการผลิตสิ่งทอระดับอุตสาหกรรม
ในครัวเรือนในจังหวัดเชียงใหม่และลำพูน

นางสาวสุณี โอภาพงพันธ์

005543

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาบัณฑิต

ภาควิชาการบัญชี

บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

พ.ศ. ๒๕๒๓

THE RETURN ON INVESTMENT IN TEXTILE COTTAGE INDUSTRY
IN CHIANGMAI AND LAMPHUN PROVINCES

MISS SUNEE OPAPONGPUN

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Accountancy

Department of Accountancy

Graduate School

CHULALONGKORN UNIVERSITY

1980

หัวข้อวิทยานิพนธ์ ผลตอบแทนจากการลงทุนในการผลิตสิ่งทอระดับอุตสาหกรรมในครัวเรือนในจังหวัด
เชียงใหม่และลำพูน

โดย นางสาวสุนี โอภาพงพันธ์

ภาควิชา การบัญชี

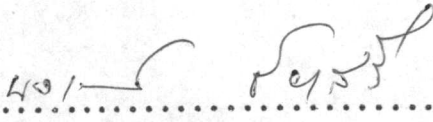
อาจารย์ที่ปรึกษา ศาสตราจารย์นงเยาว์ ชัยเสรี

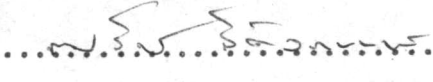
บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้บัณฑิตวิทยาลัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของการ
การศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโทบัณฑิต

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ ดร.สุประติษฐ์ บุนนาค)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....ประธานกรรมการ
(ศาสตราจารย์พิเศษ สนิทวงศ์ ณ อยุธยา)

.....กรรมการ
(ศาสตราจารย์นงเยาว์ ชัยเสรี)

.....กรรมการ
(นายถนมนันท์ สิตวารานนท์)

หัวข้อวิทยานิพนธ์	ผลตอบแทนจากการลงทุนในการผลิตสิ่งทอระดับอุตสาหกรรมในครัวเรือน ในจังหวัดเชียงใหม่และลำพูน
ชื่อนิสิต	นางสาวสุณี โอภาพงพันธ์
อาจารย์ที่ปรึกษา	ศาสตราจารย์นางเยาว์ ชัยเสรี
ภาควิชา	การบัญชี
ปีการศึกษา	๒๕๒๒

บทคัดย่อ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาสภาพทั่วไปของอุตสาหกรรมทอผ้าในครัวเรือน ตลอดจนผลตอบแทนจากการลงทุน และปัญหาอุปสรรคต่าง ๆ

ข้อมูลในการวิจัยเรื่องนี้ ได้จากการสอบถามผู้ผลิต จำนวน ๕๐ ราย ในจังหวัดเชียงใหม่และลำพูน เฉพาะผลิตภัณฑ์ผ้าฝ้ายและผ้าไหม ๑๐ ชนิด แบบสอบถามที่ใช้จัดทำขึ้นตามโครงสร้างของวัตถุประสงค์ในการวิจัย โดยมีการทดสอบและตัดแปลงแก้ไขก่อนนำไปใช้ ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามนี้ผู้วิจัยได้นำมาจัดทำรหัสลงในบัตรประเภทที่เรียกว่า Key-Sort Cards โดยเฉพาะรหัสที่ขอบบัตร แล้วนำไปวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ของตัวแปร หรือแยกประเภทตัวแปรเป็นกลุ่ม ๆ นอกจากข้อมูลดังกล่าวนี้แล้วผู้วิจัยยังได้รวบรวมข้อมูลจากเอกสารอ้างอิงของกองอุตสาหกรรมสิ่งทอ กรมส่งเสริมอุตสาหกรรมนำไปวิเคราะห์บทบาทของรัฐบาลที่มีต่ออุตสาหกรรมดังกล่าว

ผลการวิจัยพบว่า อุตสาหกรรมสิ่งทอดังกล่าวเป็นอาชีพรองของชาวไร่ชาวนา ที่จังหวัดเชียงใหม่ ผู้ผลิตส่วนมากเป็นผู้รับจ้างทออยู่กับบ้าน ซึ่งเปลี่ยนไปจากสภาพเดิมที่ผู้ผลิตเป็นผู้ลงทุนเอง ส่วนที่จังหวัดลำพูนผู้ผลิตส่วนใหญ่เคยทำงานตามโรงงานทอผ้าแล้วออกมาประกอบการผลิต เครื่องมือที่ใช้ในการทอผ้าได้แก่ กี่พื้นเมือง และกี่กระตุก วัสดุที่ใช้ ได้แก่ เส้นด้ายและเส้นไหม ซึ่งซื้อมาจากตลาดพ่อค้าคนกลาง หรือผู้ลงทุนในท้องถิ่น ไม่ได้ผลิตเอง ถ้าเป็นเส้นด้ายผู้ผลิตจะซื้อชนิดที่ย้อมสีแล้ว แต่ถ้าเป็นเส้นไหมผู้ผลิตจะนำเส้นไหมดิบมาย้อมสีเอง แรงงานที่ใช้เกือบทั้งหมดเป็นสมาชิกในครอบครัวหรือญาติ และไม่มีการกำหนดอัตราค่าแรงงาน เงินทุนหมุนเวียนในการดำเนินงาน ได้แก่ ค่าวัสดุและค่าใช้จ่ายต่าง ๆ การลงทุนด้านอุปกรณ์การผลิตมีน้อยมาก การประมาณราคาในการลงทุนด้านนี้ของผู้ผลิตแต่ละรายแตกต่างกันมาก

กรรมวิธีการผลิต เป็นการผลิตด้วยมือ อาศัยความชำนาญ และความประณีตของผู้ผลิตแต่ละคน จากการวิเคราะห์ข้อมูล เกี่ยวกับประสิทธิภาพในการผลิตพบว่า การทอผ้าระดับอุตสาหกรรมในครัวเรือน มีประสิทธิภาพในการผลิตต่ำ สืบเนื่องมาจากต้นทุนวัตถุดิบสูง ขาดประสิทธิภาพในการใช้ปัจจัยแรงงาน มีความล้าหลังในเทคโนโลยี และขาดความรู้ในด้านการจัดการ ในด้านภาวะการตลาด ผลิตภัณฑ์ผ้าไหม เป็นที่นิยมเฉพาะกลุ่มผู้มีรายได้ค่อนข้างสูง และตลาดจำหน่ายไม่กว้างขวางนัก ปริมาณการจำหน่าย ผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ มีแนวโน้มลดลงจากปีก่อน จำนวนเงินที่ได้จากการจำหน่าย เท่ากับหรือน้อยกว่าปีก่อน และปริมาณการจำหน่ายขึ้นอยู่กับเทศกาล ประเพณี และเทศกาลท่องเที่ยว ลักษณะการจำหน่ายส่วนใหญ่ จะเป็นการจำหน่ายผ่านพ่อค้าคนกลาง ซึ่งจะเป็นผู้กำหนดราคา ผู้ผลิตจึงควบคุมราคาขายไม่ได้มากนัก ปัญหาสำคัญ ๆ ของผู้ผลิตมีหลายประการ นอกจากการขาดเทคนิคที่มีประสิทธิภาพในการผลิต และขาดเงินลงทุนที่เพียงพอแล้ว ยังมีปัญหาการขาดแคลนวัตถุดิบ หรือวัตถุดิบราคาสูงขึ้น ปัญหาเรื่องการพัฒนาแบบของผลิตภัณฑ์ ปัญหาการสร้างความสำเร็จให้กับผู้ซื้อ และปัญหาการตลาด ซึ่งอยู่ใต้อิทธิพลของพ่อค้าคนกลางทำให้เกิดปัญหา เรื่องการกำหนดราคาจำหน่าย

จากการวิเคราะห์บทบาทของรัฐบาลที่มีต่ออุตสาหกรรมประเพณีพบว่าหน่วยงานที่มีหน้าที่รับผิดชอบได้แก่ กองอุตสาหกรรมสิ่งทอ กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม ซึ่งปฏิบัติงานประสานกับพัฒนาการจังหวัด หรือพัฒนาการอำเภอของกรมพัฒนาชุมชน ซึ่งเป็นเจ้าของโครงการ กองอุตสาหกรรมสิ่งทอ มีหน้าที่รับผิดชอบแต่เพียงด้านวิชาการ และการให้ความช่วยเหลือในเรื่องการให้การอบรมในท้องถิ่น การประชาสัมพันธ์เพื่อสร้างความสนใจ การช่วยเหลือโดยให้กู้เงินลงทุนในอัตราดอกเบี้ยต่ำ และผ่อนชำระในระยะยาว และการช่วยเหลือด้านการตลาด โดยการจัดตั้งศูนย์ส่งเสริมขึ้นรับซื้อ หรือรับฝากขายผลิตภัณฑ์ แต่การช่วยเหลือดังกล่าวนี้ยังไม่ถึงท้องถิ่นที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

ในการวิเคราะห์ผลตอบแทนจากการลงทุน ผู้วิจัยพบว่าผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ รวม ๑๐ ชนิด ให้อัตราผลตอบแทนโดยเฉลี่ยประมาณร้อยละ ๑๔ ของเงินลงทุน โดยให้อัตราสูงสุดร้อยละ ๓๗.๒๔ และอัตราต่ำสุด ๕.๓๓ ส่วนผลกำไรสุทธิเฉลี่ยต่อวัน ประมาณวันละ ๑๒.๕๖ บาท โดยมีผลกำไรเฉลี่ยสูงสุดวันละ ๓๓.๒๐ บาท และต่ำสุดวันละ ๓.๒๖ บาท เมื่อพิจารณาอัตราผลตอบแทนและผลกำไรสุทธิเฉลี่ยต่อวันประกอบกันแล้ว ผลิตภัณฑ์ที่ให้ผลตอบแทนค่อนข้างสูง ได้แก่ กุ้งย่างและเสื่อยาง ผลิตภัณฑ์ที่ให้ผลตอบแทนการลงทุนค่อนข้างต่ำ ได้แก่ ผ้าเทป ผ้าขึ้นดินจก ผ้าฝ้ายดินจก และผ้าไหมยก ผลิตภัณฑ์อื่น ๆ นอกนั้นให้ผลตอบแทนปานกลาง

ในการฝึกรอบรมหรือแนะนำเกี่ยวกับวิธีการผลิต ทางราชการควรส่งเจ้าหน้าที่ไปประจำท้องถิ่นนั้น ๆ ให้เพียงพอ เพื่อคอยควบคุมให้ผู้ที่ได้รับการอบรมปฏิบัติตาม มิฉะนั้นแล้วผู้ผลิตจะไม่เข้าใจอย่างถ่องแท้ และมักปฏิบัติตามอย่างครึ่ง ๆ กลาง ๆ ทำให้ไม่ได้รับประโยชน์เท่าที่ควร นอกจากฝึกรอบรมทางด้านการผลิตแล้ว ทางราชการควรจัดทำข่าวสารการตลาดเกี่ยวกับราคาและหลักเกณฑ์ในการค้า เพื่อให้ผู้ผลิตทราบว่าใคร เป็นผู้ที่ต้องการผลิตภัณฑ์ของเขาที่แท้จริง ถ้าหากต้องการขายผลิตภัณฑ์เขาสามารถจะดำเนินการได้อย่างไร

นอกจากนี้ในการให้ความช่วยเหลือทางด้านเงินทุน ซึ่งทางราชการได้ให้ความช่วยเหลืออยู่แล้วนั้น ผู้ผลิตไม่สามารถที่จะกู้เงินได้เพราะไม่มีหลักทรัพย์ไปค้ำประกันเงินกู้ การแก้ปัญหาเรื่องนี้ ถ้าหากผู้ผลิตสามารถรวมตัวจัดตั้ง เป็นสหกรณ์ได้ ก็อาจให้สหกรณ์เป็นผู้กู้และสมาชิกสามารถที่จะกู้เงินจากสหกรณ์ได้ แต่การให้กู้เงินแก่สมาชิกมีข้อควรระวังคือ การกู้ไม่ควรให้เป็นตัวเงิน ควรให้กู้ในรูปของวัตถุดิบที่จำเป็นแก่การผลิต

การจัดตั้งสหกรณ์นั้นนอกจากจะช่วยทำให้สมาชิกสามารถกู้เงินได้ ยังอาจจะช่วยให้ผู้ผลิตสามารถที่จะซื้อวัตถุดิบได้ในราคาพอสมควร โดยทางสหกรณ์เป็นผู้ซื้อวัตถุดิบที่ละมาก ๆ มาจำหน่ายแก่ผู้ผลิต นอกจากนี้ยังช่วยแก้ปัญหา เรื่องพ่อค้าคนกลางและผู้ลงทุนอีกด้วย

factories but later decided to leave to work independently. Production was found to be done on looms which were made locally or handed down from their ancestors. Cotton and silk yarn were bought from local markets or from middle merchants or provided by some local investors. Cotton yarn was bought predyed while silk yarn was usually dyed after it was bought. Almost all manpower required was from family members or relatives for whom no standard was set for wages. Working capital included the cost of raw material and direct expenditures. Investment in the purchase of equipment was minimal. When the interviewees were asked to estimate the capital cost, they showed wide discrepancies among themselves. It was found that production relied heavily on the skills and craftsmanship of the individual. Productivity was found to be inefficient, affected by high cost of material, inefficiency of labor utilization, primitive technology, and lack of management knowledge. On the demand side it was found that consumption of the silk product was limited to those of above average income group and the product was not widely distributed. Sale quantities tended to decrease from the previous year and the profit was about the same or even less than that of last year. The sale amount fluctuated from one season to another, in relation to tourism. Sale of the products was normally done through middle men who had control of the price. Thus, the producers had little influence on the pricing of their products. Several important problems were encountered such as inadequate technology, inadequacy of capital, lack of material, and increasing material costs due to inflation. There were also problems related to product design and standard of quality.

Analysis of governmental intervention indicated that the Textile Industry Division, Industrial Promotion Department, was responsible for coordination with local government agencies which implemented assistance projects. The role of the Division was to provide technical assistance,

conduct local training courses, promote interest, provide financial loans on a low-interest and long-term repayment basis, and operate central stores for buying and selling the products. However, these types of assistance were not present in the villages under study.

Findings on the return on investment showed that the ten selected products averaged 19% in the rate of return, with a range between 5.33% and 37.24%. The average daily net profit was 12.56 baht, with a maximum of 33.20 baht per day and a minimum of 3.26 baht. When the rate of return and the average daily net profit were taken into consideration, two products offered a high rate of return on investment, four products achieved an average rate of return while the remaining four products rendered a low rate of return.

On the basis of the findings, the following suggestions were made. Concerned government agencies should provide training on production techniques. The number of training officials should be adequate so that local producers may benefit fully. The government should also provide market information as well as sale strategies to enable producers to identify prospective customers and increase the sale of their products.

Government's assistance on loans should be improved. Individual producers who do not have assets to be used as collateral may get a loan from a cooperative if such an organization can be established. However, a precaution should be made that such loans should not be in cash but rather in the form of raw material necessary for production. The cooperative would enable its members to buy raw material at reasonable prices since the cooperative would be able to make bulk purchase. In addition, the cooperative would help to solve middle men and proprietors problems.

วิธีการประกาศ

ในการเขียนวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ศาสตราจารย์นงเยาว์ ชัยเสรี ได้กรุณาได้รับเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาให้แก่ผู้เขียน ท่านได้คอยแนะนำและตรวจทานแก้ไขมาโดยตลอด จนกระทั่งวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ได้เสร็จโดยสมบูรณ์ ซึ่งผู้เขียนขอกราบขอพระคุณมา ณ ที่นี้

ใคร่ขอกราบขอพรคุณศาสตราจารย์เพ็ญแข สนิทวงศ์ ณ อยุธยา และคุณตมรัตน์ สัตว์รานนท์ ที่ได้ให้ข้อคิดเห็นตลอดจนคำแนะนำในการเขียนวิทยานิพนธ์เล่มนี้

นอกจากนี้ขอขอบคุณ ดร. เซ็ม แก้วยศ ซึ่งให้ความร่วมมือและช่วยเหลือผู้เขียนในหลาย ๆ ด้าน รวมทั้งผู้ที่ได้ให้ความช่วยเหลือสนับสนุนและเป็นกำลังใจทุกท่านที่ช่วยให้ วิทยานิพนธ์เล่มนี้สำเร็จลุล่วงสมความมุ่งหมาย ผู้เขียนขอขอบคุณทุกท่านไว้ ณ ที่นี้อีกครั้งหนึ่ง

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย.....	ก
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ง
กิตติกรรมประกาศ.....	ช
รายการตารางประกอบ.....	ซ
รายการรูปประกอบ.....	ญ
บทที่ ๑ บทนำ.....	๑
ความเป็นมาและปัญหา.....	๑
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	๓
ขอบเขตของการวิจัย.....	๔
สมมติฐานในการวิจัย.....	๕
วิธีการวิจัย.....	๕
ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย.....	๗
บทที่ ๒ เครื่องมือที่ใช้ในการทอผ้าระดับอุตสาหกรรมในครัวเรือน.....	๘
ประเภทของกี่ทอผ้า.....	๘
ประเภทของเครื่องมือและอุปกรณ์ที่ใช้ในการทอผ้า.....	๙
การลงทุนในการทำกี่ทอผ้าและ เครื่องมือ เครื่องใช้ ตลอดจนอุปกรณ์ที่ใช้ ในการทอผ้า.....	๑๑
บทที่ ๓ ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับกรรมวิธีการทอผ้าระดับอุตสาหกรรมในครัวเรือน	๑๔
การเตรียมด้ายหรือไหม.....	๑๔
การจัดเส้นด้ายหรือไหมให้เข้ารูปโครง.....	๑๕
การทอ เป็นผ้าผืน.....	๒๖

บทที่ ๔	สภาพการผลิต.....	๒๗
	ภาวะการผลิต.....	๒๗
บทที่ ๕	ภาวะตลาด ราคาและช่องทางการจำหน่าย.....	๔๐
	ภาวะตลาดและความต้องการของตลาด.....	๔๐
	ช่องทางการจำหน่ายและการกำหนดราคา.....	๔๒
บทที่ ๖	ต้นทุน รายได้ กำไรสุทธิและผลตอบแทนจากการลงทุนในการผลิตสิ่งทอแต่ละประเภท	๔๖
	หลักเกณฑ์ในการคำนวณต้นทุนและรายได้.....	๔๖
	เปรียบเทียบต้นทุน รายได้ กำไรสุทธิของการผลิตสิ่งทอแต่ละประเภท.....	๔๘
	ผลตอบแทนจากการลงทุน.....	๖๑
	การเปรียบเทียบผลตอบแทนกับรายได้สุทธิเฉลี่ยต่อวัน.....	๖๕
บทที่ ๗	ปัญหาอุปสรรคและบทบาทของรัฐบาล.....	๖๙
	ปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ของผู้ผลิต.....	๖๙
	บทบาทของรัฐบาลต่ออุตสาหกรรมประเภนี้.....	๗๒
บทที่ ๘	สรุปการวิจัยและข้อเสนอแนะ.....	๗๕
	บรรณานุกรม.....	๘๕
	ภาคผนวก.....	๘๖
	ประวัติ.....	๘๘

รายการตารางประกอบ

ตารางที่		หน้า
๒. ๑	การประมาณเงินลงทุนที่ใช้ในการทำกึ่งพื้นเมืองและกึ่งกระดูกของผู้ผลิต	๑๑
๒. ๒	เงินลงทุนที่ใช้ในการทำกึ่งกระดูกขนาดต่าง ๆ	๑๒
๔. ๑	จำนวนผู้ประกอบการการทอผ้าในครัวเรือนจำแนกตามสาเหตุที่เข้ามา ดำเนินกิจการ	๒๘
๔. ๒	จำนวนผู้ประกอบการอุตสาหกรรมสิ่งทอเป็นอาชีพหลักและอาชีพรอง	๒๘
๔. ๓	จำนวนผู้ประกอบการจำแนกตามชนิดของสิ่งทอ	๒๘
๔. ๔	จำนวนผู้ประกอบการจำแนกตามลักษณะของการประกอบการ	๒๘
๔. ๕	ประเภทของกึ่ง	๓๐
๔. ๖	แหล่งของวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิต	๓๑
๔. ๗	สาเหตุที่ซื้อค้าย้อมสีแล้ว	๓๑
๔. ๘	ประเภทของแรงงานที่ทำการผลิตสิ่งทอในครัวเรือน	๓๒
๔. ๙	เงินทุนหมุนเวียนของผู้ผลิตจำแนกตามประเภทของผลิตภัณฑ์	๓๓
๔.๑๐	เปรียบเทียบปริมาณผลผลิตจริงกับผลผลิตที่ควรจะได้โดยเฉลี่ยต่อวันและ ต่อแรงงาน ๑ คนในการผลิตสิ่งทอแต่ละประเภท	๓๗
๔. ๑	จำนวนผู้ใช้นโยบายการผลิต	๓๘
๕. ๑	ปริมาณการจำหน่ายเมื่อเปรียบเทียบกับปีก่อน	๔๑
๕. ๒	ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อปริมาณขาย	๔๒
๕. ๓	การจำหน่ายและการกำหนดราคา	๔๓
๕. ๔	ลักษณะของการขาย	๔๓
๕. ๕	ประเภทผู้ซื้อสำหรับการขายปลีก	๔๔
๖. ๑	รายได้ ต้นทุน และกำไรสุทธิของผลิตภัณฑ์ถ่วงยามต่อเดือน	๕๑
๖. ๒	รายได้ ต้นทุน และกำไรของผลิตภัณฑ์เฉลี่ยต่อเดือน	๕๒
๖. ๓	รายได้ ต้นทุน และกำไรของผลิตภัณฑ์ผ้าขึ้นฝ้ายต่อเดือน	๕๓

ตารางที่	๖. ๔	รายได้ ต้นทุน และกำไรของผลิตภัณฑ์ผ้าขาวม้าต่อ เดือน.....	๕๔
	๖. ๕	รายได้ ต้นทุน และกำไรของผลิตภัณฑ์ผ้าดิบต่อ เดือน.....	๕๕
	๖. ๖	รายได้ ต้นทุน และกำไรของผลิตภัณฑ์ผ้าฝ้ายคัดเสื้อต่อ เดือน.....	๕๖
	๖. ๗	รายได้ ต้นทุน และกำไรของผลิตภัณฑ์ผ้าเทปต่อ เดือน.....	๕๗
	๖. ๘	รายได้ ต้นทุน และกำไรของผลิตภัณฑ์ฝ้ายดิบจกต่อ เดือน.....	๕๘
	๖. ๙	รายได้ ต้นทุน และกำไรของผลิตภัณฑ์ผ้าชิ้นฝ้ายดิบจกต่อ เดือน.....	๕๙
	๖.๑๐	รายได้ ต้นทุน และกำไรของผลิตภัณฑ์ผ้าไหมต่อ เดือน.....	๖๐
	๖.๑๑	วิเคราะห์ผลตอบแทนจากการลงทุนในการผลิตสิ่งทอแต่ละประเภท เรียงตามลำดับสูงต่ำ.....	๖๒
	๖.๑๒	การประมาณการรายได้สุทธิโดยเฉลี่ยต่อวันในการลงทุนผลิตสิ่งทอ แต่ละประเภท เรียงตามลำดับสูงต่ำ.....	๖๔
	๖.๑๓	จัดกลุ่มผลิตภัณฑ์ที่ให้ผลตอบแทนสูงต่ำตามลำดับ.....	๖๗
	๗. ๑	การเปลี่ยนแปลงแบบของผลิตภัณฑ์.....	๗๐
	๗. ๒	ผู้เปลี่ยนแปลงแบบของผลิตภัณฑ์.....	๗๐

รายการภาพประกอบ

ภาพที่		หน้า
๑	แผนภูมิกรรมวิธีการผลิตผ้า.....	๑๕
๒	การตั้งหลอด.....	๒๐
๓	ผ้าสีบด้ายและหลักชนิด.....	๒๑
๔	จับชนิดแบบสองหัว.....	๒๒
๕	จับชนิดแบบหัวเดียว.....	๒๓
๖	การร้อยไหม.....	๒๓
๗	การเก็บตะกอ.....	๒๔